

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Aleny Pavlíčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: **FCC České Budějovice, s.r.o.**
sídlem Dolní 876/1, České Budějovice
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Vrchlabským
sídlem Polská 2269/62, Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2016, čj. 727/510/16, 36366/ENV/16

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2016, čj. 727/510/16, 36366/ENV/16 (dále jen jako „napadené rozhodnutí“), kterým bylo změněno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu České Budějovice (dále jen jako „ČIŽP“), ze dne 4. 5. 2016, čj. ČIŽP/42/IPP/SR01/1508111.011/16/CDV (dále jen jako „prvostupňové

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

- rozhodnutí“), tak, že uložená pokuta ve výši 490 000 Kč byla snížena na 330 000 Kč, ve zbytku bylo rozhodnutí potvrzeno. Tato pokuta byla žalobkyni uložena dle § 37 odst. 6 písm. b) zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění, o integrovaném registru znečištění a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (zákon o integrované prevenci), za správní delikt dle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci, kterého se dopustila porušením povinnosti dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující, pro věc podstatné skutečnosti.
 3. Dne 16. 6. 2015 provedli inspektoři ČIŽP kontrolu v zařízení „Skládka odpadů Líšov“ provozovaném žalobkyní, přičemž u plnění závazných podmínek zařízení, stanovených rozhodnutím o žádosti o vydání integrovaného povolení ze dne 7. 5. 2004, čj. KUJCK 4937/2004 OZZL/Ku/R, ve znění rozhodnutí o změně tohoto integrovaného povolení (dále jen „Integrované povolení“), bylo zjištěno, že žalobkyně neplní podmínky C.1.4, C.2.7, C.2.9, C.2.12, D.2.1, D.2.2, G.1.4, J.1, K.1, K.2 a K.6.5, čímž byl porušen § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci. Proti protokolu o kontrole ze dne 21. 7. 2015, čj. ČIŽP-42/IPP/1508111.002/15/CDV, podala žalobkyně dne 5. 8. 2015 námitky, v nichž rozporovala jednotlivá zjištění, popř. jejich závažnost, ČIŽP následně vyhověla námitkám proti porušení podmínek C.1.4 a C.2.9, a to z důvodu administrativních chyb.
 4. Rozhodnutím ze dne 19. 11. 2015, čj. ČIŽP/42/IPP/SR01/1508111.004/15/CDV, uložila ČIŽP žalobkyni dle § 37 odst. 6 písm. b) zákona o integrované prevenci pokutu ve výši 490 000 Kč, k odvolání žalobkyně ze dne 4. 12. 2015 však žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 2. 2016, čj. 1699/510/15, 90534/ENV/15, toto rozhodnutí ČIŽP zrušil a věc jí vrátil k novému projednání.
 5. Novým, prvostupňovým rozhodnutím ze dne 4. 5. 2016 uložila ČIŽP žalobkyni opětovně dle § 37 odst. 6 písm. b) zákona o integrované prevenci pokutu ve výši 490 000 Kč za správní delikt dle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci, kterého se žalobkyně dopustila tím, že provozovala zařízení „Skládka odpadů Líšov“ v rozporu s podmínkami Integrovaného povolení, a to konkrétně porušila podmínku C.2.7, když nezaslala včas zákres jednotlivých sektorů zřízených v letech 2013 a 2014, C.2.12, když svah skládky z jižní a jihovýchodní části, který nebyl aktivní plochou skládky, nebyl překryt biologicky aktivním materiálem, D.2.1, když studny NS22, NS20, NS18, NS17 a NS 19 nebyly v den kontroly plynotěsně uzavřeny, D.2.2, když záznamy o údržbě odplynovacího systému nebyly učiněny do provozního deníku, G.1.4, když nebylo do jednoho měsíce od havárie zasláno sdělení o přijatých opatřeních ve vztahu k této havárii, J.1, když na Krajský úřad Jihočeského kraje nebyla za rok 2014 předána zpráva ani výsledky monitoringu dle podmínky H.6.3 Integrovaného povolení, K.1, když odpady, které mohou být ukládány pouze selektivně do sektoru SOO1, žalobkyně neukládala způsobem předvídaným provozním řádem, ale vršila je na jednu hromadu na aktivní ploše skládky, ze které přepadávaly do sektoru SOO3, K.2, když aktualizované provozní řády nebyly předloženy včas od nabytí právní moci změny Integrovaného povolení, tj. do 17. 6. 2014, a K.6.5, když žalobkyně včas neoznámila krajskému úřadu celkovou výši finanční rezervy využitě na stavbu rekultivace části I. etapy skládky, čímž porušila povinnost stanovenou v § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci.

6. ČIŽP popsala průběh správního řízení i jednotlivé vydané a obdržené písemnosti a v odůvodnění k námitkám žalobkyně ve vztahu k závažnějším porušením uvedla toto: C.2.12 – K námitce, že se jednalo o přípravu svahu k překryvu a nahodilé přehrnutí heterogenní směsi odpadů do velikostně nevýznamného prostoru, ČIŽP uvedla, že není zřejmé, proč by při přípravě překryvu skladované odpady byly z překryté části hrnuty přes hranu skládky a tím vlastně odkrývány. Horní hrana byla tvořena značnou vrstvou nepřekrytých odpadů a nebylo patrné, že by byly dříve překryty, čemuž odpovídá skladba odpadů na fotografiích s absencí jakéhokoli materiálu vhodného k překrytí a to, že se jedná o komunální odpad s převahou plastů zapravený do povrchu a částečně zarostlý, navíc se nejednalo o bezvýznamnou plochu, ale dle odhadu ČIŽP o cca 280 m², nikoli 40 m², jak tvrdí žalobkyně. D.2.1 – ČIŽP zjistila, že vyjmenované odplynovací studny ke dni kontroly nebyly aktivně odsávány a napojené na kogenerační jednotku a byly umístěny na nerekulitované, činné části nové skládky – II. etapa. Studny sice byly opatřeny uzávěry nebo gumovými vaky, jak tvrdí žalobkyně, ale nebyly plynotěsné, neboť v jednom případě byla plachta potrhána a u zbylých inspektoři ČIŽP detekovali unikající skládkový plyn podle jeho charakteristického zápachu, přičemž monitoringem v roce 2014 a 2015, naposledy jen tři měsíce před provedenou kontrolou, bylo bezpečně zjištěno, že skládkový plyn se ve studních vyskytoval a že skládka má stabilní vývin skládkového plynu, bylo tedy určeno, že zápach pochází právě z těchto studní. I pokud skládka není aktivně odsávána, umožňují nezatěsněné studny únik skládkového plynu do vnějšího ovzduší. K.1 – K námitce, že přepadávání odpadu ze sektoru SOO1 do sektoru SOO3 došlo v důsledku nedostatku prostoru a jednalo se pouze o nevýznamné množství, ČIŽP uvedla, že se o nevýznamné množství nejednalo, neboť odpady na bázi sádry byly vršeny na svah sektoru SOO3 do výše 3 – 4 m, síra v sádrokartonu se prostřednictvím rozkládajících se bioodpadů dostává do životního prostředí v podobě škodlivých průsaků a plynů a situaci lze řešit pouze zastavením příjmu takového odpadu, nikoli rezignovat na selektivní ukládání specifického druhu odpadu a ukládat jej de facto dohromady s jinými druhy, jejichž společnému odstraňování má být zabráněno.
7. Dále se ČIŽP ve svém rozhodnutí zabývala stanovením výše pokuty na základě zákonných kritérií stanovených v § 38 odst. 2 zákona o integrované prevenci, přičemž jako závažné pochybení posoudila porušení podmínek D.2.1 a K.1, které mělo největší vliv na stanovení výše pokuty, jako méně závažné, avšak ne ryze formální zhodnotila porušení podmínek C.2.12 (kdy ve prospěch žalobkyně posoudila to, že se jednalo pouze o část skládky), D.2.2 a K.2 (kde již došlo k nápravě stavu) a u porušení podmínek C.2.7, G.1.4, J.1 a K.6.5 shledala pouze administrativní porušení.
8. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání.
9. Napadeným rozhodnutím ze dne 25. 7. 2016 žalovaný prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že uložená pokuta ve výši 490 000 Kč byla snížena na 330 000 Kč, ve zbytku rozhodnutí potvrdil. K podmínce C.2.12 žalovaný uvedl, že souhlasí s odborným odhadem plochy, jak ji stanovila ČIŽP, podle fotografií se u překrytí v žádném případě nejedná o 10 – 15 cm biologicky aktivního materiálu, kterým je žalobkyně povinna překrývat zhutněné odpady dle uvedené podmínky. Žalovaný však s ohledem na znění provozního řádu horní část druhé plochy nepovažoval za nepřekrytou z důvodu čerstvě nahrnutého odpadu, což svědčí ve prospěch žalobkyně, dolní část druhé plochy je však porostlá vegetací a není překryta, velikost druhé

plochy tedy odpovídá polovině původního odhadu ČIŽP, tj. cca 60 m². Zároveň uvedl, že výslech zaměstnanců žalobkyně ani odpadového hospodáře nemůže nijak ovlivnit stav zjištěný a zdokumentovaný při kontrole, zejména po zmenšení zohledněné plochy bez překrytí. K podmínce K.1 žalovaný konstatoval, že výrok týkající se neplnění podmínky K.1 je formulován přesně a jednoznačně, ČIŽP neuvedla, že by žalobkyně v sektoru SOO1 mísila odpady dohromady nebo je vršila na sebe, rovněž námitka proti výšce vrstvy navršeného sádrokartonu je nedůvodná, jelikož je toto zjištění podepřeno pořízenou fotodokumentací. ČIŽP nehodnotila množství odpadu na bázi sádry, které přepadly, ani to, zda byly odpady smíchány, či v kontaktu, ale to, jakým způsobem byl zabezpečen sektor SOO1 a jak byly odpady na bázi sádry na skládce uloženy. Podstatné je pak uložení těchto odpadů na skládce a nikoli to, jaké přesně druhy tohoto odpadu jsou na skládce uloženy. Výslech vedoucího skládky ani kompaktoristy není vzhledem k jasné průkaznosti pořízených fotografií nutný.

10. K výši pokuty žalovaný uvedl, že u podmínky C.2.12 nebylo prokázáno neplnění podmínky v celém rozsahu, proto přistoupil ke snížení uložené pokuty. Porušení podmínky K.1 mělo dle ČIŽP největší vliv na výši uložené pokuty, jelikož došlo k přímému a reálnému ohrožení životního prostředí, s čímž žalovaný souhlasí. Sice je pravdou, že za jeden den nemohlo dojít k nežádoucí reakci mezi odpady, ale to nic nemění na tom, že bylo ohroženo životní prostředí, žalovaný však pokutu snížil, když zohlednil, že žalobkyně neukládá odpad s obsahem odpadu na bázi sádry přímo do sektoru SOO3, ale alespoň je ukládala odděleně a místo označila, nezákonný stav tak mohl být odstraněn, což žalobkyně také provedla. Žalovaný uzavřel, že snížil pokutu s ohledem na posouzení závažnosti podmínky C.2.12, kde nebylo neplnění prokázáno v plném rozsahu, a podmínky K.1, kde žalovaný přihlédl ke způsobu uložení selektivně ukládaných odpadů, přičemž se jednalo o podmínky, jejichž neplnění mělo zásadní vliv na výši pokuty uložené ČIŽP.
11. K dalším námitkám žalobkyně žalovaný uvedl, že ČIŽP vycházela ze znění protokolu o kontrole a z jeho příloh a z vyjádření odvolatele, u jednotlivých zjištěných nedostatků pak uvedla, zda nedostatek byl zjištěn fyzicky při kontrole, nebo z některého z předložených podkladů, případně z informace krajského úřadu.

II. Obsah žaloby

12. Žalobkyně předně namítla nesprávné právní hodnocení v napadeném rozhodnutí ve vztahu k určení výše pokuty za správní delikt. Byť je jednání považováno za jeden delikt, spočívá v porušení hned několika závazných podmínek Integrovaného povolení a správní delikt byl spáchán několika dílčími skutky, z nichž každý představuje porušení jedné ze závazných podmínek Integrovaného povolení. Pojmovým znakem správního deliktu zde není mnohost skutků, lze jej spáchat porušením byť jen jediné závazné podmínky. Správní orgán musí v případě, že došlo k porušení více závazných podmínek, při ukládání sankce uplatňovat absorpční zásadu a sankce musí být uložena podle toho, které z porušení je nejzávažnější, jinak by docházelo k nedůvodným rozdílům. Celkovou výši pokuty pak musí správní orgán i z tohoto hlediska náležitě odůvodnit. V daném případě je nutno na správní delikt pohlížet jako na souběh dílčích deliktů. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové však byla vydána v rozporu s uvedenou absorpční zásadou a vůči žalobkyni byla aplikována spíše zásada sčítací. ČIŽP výslovně neuvádí, kterou zásadou se řídila, z odůvodnění však dle žalobkyně plyne, že ČIŽP uplatnila zásadu sčítací, neboť uložila žalobkyni pokutu nikoli podle

jediného, nejzávažnějšího porušení, ale minimálně podle dvou porušení závazných podmínek Integrovaného povolení. Žalovaný pak na tomto postupu nic nezměnil, čímž se dopustil stejného pochybení, sice uvádí, že je respektována absorpční zásada, ale napadené rozhodnutí tomu neodpovídá, jelikož pokuta byla uložena žalobkyni za dvě nejzávažnější pochybení.

13. Dále uvedla, že rozhodnutí správních orgánů jsou v rozporu, jelikož ČIŽP hodnotila jako nejzávažnější porušení závazných podmínek K.1 a D2.1, žalovaný však považoval za nejzávažnější porušení podmínek C.2.12 a K.1. Postup správních orgánů je tak ve vztahu k určení výše výměry uložené pokuty zcela nepřezkoumatelný. Žalovaný navíc konstatoval, že dle ČIŽP mělo na výši pokuty největší vliv porušení podmínky K.1, toto tvrzení však nemá oporu v prvostupňovém rozhodnutí, z napadeného rozhodnutí není zároveň jasné, jak k tomu žalovaný dospěl, rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož posouzení toho, které z dílčích porušení Integrovaného povolení je nejzávažnější, má rozhodující vliv na stanovení výše pokuty.
14. Žalobkyně rovněž namítla, že ČIŽP ani žalovaný v rozhodnutích neuvedli, jaké shromáždili podklady pro jeho vydání, čímž nenaplnily požadavek § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „správní řád“), rozhodnutí jsou proto i z tohoto důvodu nepřezkoumatelná a nezákonná.
15. Ve vztahu k porušení podmínky C.2.12 žalobkyně uvedla, že ČIŽP hodnotila zjištěný stav tak, že byl prokázán pouze v den fyzické kontroly skládky dne 16. 6. 2015, k tomu žalobkyně uváděla, že to, že odpady nebyly právě v den kontroly překryty materiálem, nepředstavuje porušení podmínky C.2.12, žalovaný však v návaznosti na tuto obranu v napadeném rozhodnutí hovořil o ploše zarostlé vegetací a uvedl, že s ohledem právě na stav vegetace nemá pochyb o tom, že protiprávní stav trval delší dobu. Tyto skutečnosti jsou v přímém rozporu s tím, co uvedla ČIŽP, a jedná se rovněž o zcela nová skutková zjištění, k nimž se nemohla žalobkyně dosud vyjádřit. Bylo tak zkráceno právo žalobkyně vyjádřit se k novým tvrzením dle § 36 správního řádu, což mohlo mít vliv na správnost napadeného rozhodnutí. Zároveň namítla, že nepřekrytí materiálem právě a jen v den fyzické kontroly nepředstavuje přímé porušení podmínky C.2.12 Integrovaného povolení, jelikož její porušení vyžaduje trvalejší stav, který nebyl prokázán. Zjištěný skutkový stav tak byl nesprávně právně posouzen a nebyla naplněna skutková podstata porušení této podmínky, což mělo vliv na správnost napadeného rozhodnutí, tím spíše, že žalovaný při určení výše pokuty hodnotil právě porušení této podmínky jako jedno ze dvou nejzávažnějších.
16. Žalobkyně dále namítla, že pokuta je nepřiměřeně vysoká. Byla vyměřena zejména s ohledem na závažnost deliktu spočívajícího v porušení závazné podmínky K.1 Integrovaného povolení, v den kontroly skládky však bylo pouze zjištěno, že se velmi malé množství odpadů ze sektoru SOO1 dostalo do kontaktu s odpady v sektoru SOO3, což žalobkyně neprodleně odstranila a zjedнала tak nápravu. Žalovaný ani ČIŽP skutkový stav, jak jej tvrdí žalobkyně, nepopřeli ani nevyvrátili, a tudíž je z něj nutno vycházet. Stav popisovaný v rozhodnutích trval jen zcela krátkodobě, šlo o zcela krátkodobé porušení uvedené závazné podmínky a došlo ke kontaktu zcela nepatrného množství odpadů, navíc odpady byly uloženy mimo ostatní odpady, tedy jednalo se o méně závažný stav a došlo k menší míře ohrožení životního prostředí, než jak je popisují žalovaný a ČIŽP. Pokuta proto neodpovídá způsobu spáchání správního deliktu ani době trvání protiprávního stavu a míře ohrožení životního prostředí.

Správní orgány navíc neuvedly, čím konkrétně měl popsáný krátkodobý stav škodlivě hrozit životnímu prostředí. Rozhodnutí jsou proto v tomto směru zcela nepřezkoumatelná, což má za následek jejich nezákonnost.

17. Pro případ, že soud neshledá důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, navrhl žalobkyně, aby soud zrušil nebo přiměřeně snížil uloženou pokutu. Dle žalobkyně by při správném postupu v souladu s absorpční zásadou musely správní orgány vyměřit pokutu podle nejzávažnějšího dílčího pochybení, kterým patrně bylo porušení závazné podmínky K.1 Integrovaného povolení. Jsou tak dány důvody ke snížení pokuty o tu část, která se vztahuje k porušení závazné podmínky D.2.1, resp. C.2.12. Pokuta byla rovněž nepřiměřená vzhledem k závažnosti deliktu spočívajícího v porušení závazné podmínky K.1.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

18. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.
19. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že žalovaný a ČIŽP použili při ukládání sankce absorpční zásadu pouze podpůrně, když rozhodovali o jediném správním deliktu s jedinou sazbou, byť složeném z několika dílčích pochybení. Z tohoto důvodu nemusí správní orgán určovat jediný nejzávažnější delikt, neboť při prokázaném neplnění kterékoli podmínky vždy uloží pokutu dle § 37 odst. 6 písm. b) zákona o integrované prevenci. Zásada absorpce neznamená, že se uloží pokuta pouze za nejpřísněji postižitelný delikt a ostatní se při správní úvaze o výši pokuty zcela pominou. K méně závažným pochybením je nutno přihlídnout jako k přítěžující okolnosti. Takto ČIŽP postupovala a žalovaný to akceptoval, to však neznamená, že by byla použita kumulativní metoda.
20. K další námitce žalovaný podotkl, že mu není zřejmé, z čeho žalobkyně dospěla k tomu, že žalovaný považuje za nejzávažnější porušení podmínek K.1 a C.2.12, toto v napadeném rozhodnutí neuvedl. Žalovaný navíc může mít jiný názor na neplnění podmínek než ČIŽP, a pokud jej odůvodní, nejedná se o rozpor mezi rozhodnutími. Pouze pokud žalovaný nesouhlasí s argumentací ČIŽP, toto výslovně v napadeném rozhodnutí uvádí, v daném případě však sdílel názor ČIŽP, že za nejzávažnější považuje neplnění podmínek K.1 a D.2.1 a že na konečnou výši pokuty mělo vliv i neplnění podmínek C.2.12, D.2.2 a K.2.
21. Žalovaný v další námitce nesouhlasil s tím, že tvrzení o tom, že neplnění podmínky K.1 mělo největší vliv na výši uložené pokuty, nemá oporu v obsahu prvostupňového rozhodnutí, neboť ČIŽP uvedla, že největší vliv na výši pokuty mělo porušení podmínky K.1 a podmínky D.2.1, napadené rozhodnutí tak v tomto není nepřezkoumatelné.
22. K námitce neuvedení podkladů rozhodnutí žalovaný konstatoval, že se s ní vypořádal v obsahu napadeného rozhodnutí.
23. K námitce nových skutkových tvrzení se žalovaný vyjádřil tak, že při hodnocení stavu překrytí svahu vycházel zejména z fotodokumentace a také z popisu uvedeného v prvostupňovém rozhodnutí, podrobnější popis žalovaného tak není novou skutečností, k níž by se nemohla žalobkyně vyjádřit.
24. Dále k námitce krátkodobosti nepřekrytí svahu žalovaný uvedl, že neměl pochyby o delší době trvání nezákonného stavu, s ohledem na to, že nebylo možné konkrétní

dobu nijak zjistit, postupovala ČIŽP tak, že konstatovala nesplnění podmínky pouze v den kontroly. Žalovaný nepovažoval neplnění podmínky C.2.12 za nejzávažnější, ale pouze konstatoval, že mělo zásadní vliv na výši uložené pokuty.

25. K poslední námitce žalovaný opětovně zopakoval, že ČIŽP nehodnotila množství odpadu na bázi sádry, které přepadlo, ale způsob, jakým byly odpady zabezpečeny. Závažnost takového jednání žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně popsal. Na výši pokuty mělo zásadní vliv i neplnění podmínky D.2.1, kdy žalovaný závažnost tohoto neplnění odůvodnil v napadeném rozhodnutí, kde odkázal na rozhodnutí prvostupňové. Ačkoliv žalovaný i ČIŽP se při stanovení pokuty řídili absorpční zásadou, jako přitěžující okolnost zohlednili také neplnění podmínek C.2.12, D.2.2 a K.2. Žalovaný považuje pokutu sniženou v odvolacím řízení za přiměřenou.
26. Na toto vyjádření žalovaného zareagovala žalobkyně replikou ze dne 24. 11. 2016. Opětovně uvedla, že obsah rozhodnutí neobsahuje přesvědčivou odpověď na to, zda byla při ukládání pokuty žalobkyni použita zásada absorpční, nebo sčítací, z jeho obsahu však spíše plyne, že to byla zásada sčítací. Žalobkyně má za to, že je nutno nejprve stanovit nejzávažnější pochybení, k čemuž nedošlo. Jelikož není z rozhodnutí zřejmé, která zásada byla uplatněna, jsou rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodu. Žalovaný svým rozhodnutím totiž nedostatky prvostupňového rozhodnutí neodstranil. Interpretace rozhodnutí ČIŽP, kterou u hodnocení závažnosti porušení jednotlivých podmínek provedl žalovaný, je v rozporu s výkladovými pravidly i v rozporu se sémantickou skladbou věty. Pokud na výši pokuty mělo největší vliv neplnění závazných podmínek K.1 a D.2.1, lze to interpretovat pouze tak, že je ČIŽP hodnotila jako nejzávažnější neplnění závazných podmínek, nelze však dospět k tomu, že hodnotila jako nejzávažnější pouze neplnění podmínky K.1. Pokud na této interpretaci žalovaný založil napadené rozhodnutí, je nesprávné. Ohledně závěru o nesplnění podmínky C.2.12 postupovali žalovaný i ČIŽP v rozporu se zákonem, neboť vzniklý stav nebyl způsoben nepřekrytím uloženého odpadu materiálem, ale tím, že k odhrnutí odpadů a k jejich nahodilému odkrytí došlo při úpravě profilu aktivního tělesa skládky, což není v rozporu s Integrovaným povolením. Práce byly žalobkyní přerušeny kvůli bezpečnosti inspektorů, kteří zasáhli do těchto prací. Proces úpravy profilu byl dokončen bezprostředně po ukončení kontroly a odpady byly zakryty vrstvou biologicky aktivního materiálu. Nebylo-li prokázáno, že svah byl nepřekrytý delší dobu a nebylo vyvráceno tvrzení žalobkyně, že svah byl nepřekrytý pouze den, je nutné dle žalobkyně vycházet z toho, že se tak dělo pouze jeden den, žalovaný ani ČIŽP však skutečný skutkový stav nezkoumali, spokojili se s tím, že tvrzený protiprávní stav byl sice prokázán jen ke dni kontroly, ale zcela evidentně trval delší dobu, a na podkladě tohoto vadného tvrzení se odmítli námitkami žalobkyně, proč byl ke dni kontroly zjištěn tvrzený stav, tedy proč nebyla část skládky překryta. Zásadní nesprávnost rozhodnutí žalovaného i ČIŽP tkví právě ve skutečnosti, že posuzovali způsob, jakým byly zabezpečeny odpady v sektoru SOO1, neboť to, že došlo ke kontaktu jen zcela nepatrného množství odpadů, svědčí o tom, že míra zabezpečení nebyla tak nízká, jak bylo tvrzeno správními orgány, a míra ohrožení životního prostředí byla nižší, než k jaké dospěly. Toto posouzení tak mělo za následek uložení nepřiměřené pokuty.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

27. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen jako „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 51 s. ř. s., neboť oběma účastníkům byla doručena výzva k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím bez jednání, spolu s poučením, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení této výzvy, má se za to, že souhlas byl udělen, přičemž žalobkyně se k výzvě nevyjádřila a žalovaný s rozhodnutím bez jednání souhlasil.
29. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, a to ve vztahu k tvrzení žalobkyně, že ČIŽP ani žalovaný neuvedli, jaké podklady shromáždili pro vydání rozhodnutí, příp. nezákonností rozhodnutí z téhož důvodu.
30. Dle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
31. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost je nutné považovat rozhodnutí tehdy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24), pro rozpor výroku s odůvodněním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, pročez není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6A 63/93-22). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů spočívá v nemožnosti přezkoumat určité rozhodnutí, jelikož z něj nelze téměř vůbec zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. K tomu Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 28. 5. 2009, č.j. 9 Afs 70/2008-13, doplnil, že: *„Přestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka (srovnej např. rozsudek ve věci Van de Hurk v. The Netherlands, ze dne 19.4.1994, Series No. A 288).“*
32. Soud v daném případě takové vady prvostupňového ani napadeného rozhodnutí neshledal. ČIŽP sice výslovně jednotlivé podklady nevyjmenovala pomocí výčtu uvedeného na jednom místě prvostupňového rozhodnutí, ale z jeho obsahu

nepochybně plyne, z jakých listin a dalších důkazů vycházela a jaké skutečnosti z nich vzala za prokázané, neboť v úvodu rozhodnutí zrekapitulovala průběh správního řízení, včetně písemností, které byly v té které fázi opatřeny nebo ČIŽP žalobkyní zaslány, a u každého jednotlivého porušení integrovaného povolení uvedla, z jakých podkladů byly dané skutečnosti zjištěny. Dostala tak požadavkům na srozumitelnost a dostatečné odůvodnění tak, aby bylo její rozhodnutí přezkoumatelným a ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu i rozhodnutím zákonným. Žalovaný dokazování nijak nedoplňoval, přičemž v případě, že se k jednotlivým podkladům vyjadřoval a vycházel z nich, tuto okolnost v napadeném rozhodnutí uvedl, s námitkou neuvedení podkladů v rozhodnutí ČIŽP se řádně vypořádal. I jeho rozhodnutí tak není zatíženo namítanou vadou a vyhovuje požadavkům, které jsou na něj kladeny § 68 odst. 3 správního řádu.

33. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně ohledně nesprávného způsobu stanovení výše pokuty za správní delikt. Žalobkyně uvedla, že správní orgány při ukládání sankce užily kumulační zásadu, ačkoliv měly užít zásadu absorpční.
34. Dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci je provozovatel zařízení povinen provozovat zařízení v souladu s integrovaným povolením vydaným podle tohoto zákona, včetně podmínek provozu zařízení stanovených v provozních řádech a dalších dokumentech schválených v rámci integrovaného povolení.
35. Dle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako provozovatel zařízení dopustí správního deliktu tím, že provozuje zařízení bez platného integrovaného povolení, bez pravomocného rozhodnutí o podstatné změně integrovaného povolení nebo v rozporu s integrovaným povolením.
36. Dle § 38 odst. 2 zákona o integrované prevenci se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání, ke vzniklým nebo hrozícím škodlivým následkům v oblasti životního prostředí nebo v oblasti zdraví člověka a době trvání protiprávního stavu.
37. Soud uvádí, že pokuta uložená dle § 37 zákona o integrované prevenci je správním trestem – sankcí stanovenou zákonem pro případ spáchání správního deliktu porušením příslušných ustanovení zákona o integrované prevenci. Jelikož se „trestním obviněním“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované sdělením federálního Ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb., rozumí i řízení o sankcích ukládaných správními úřady za přestupek nebo jiný správní delikt, řídí se trestnost správních deliktů obdobnými principy jako trestnost trestných činů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, čj. 8 As 17/2007 – 135). Před přijetím zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, účinného od 1. 7. 2017, který sjednotil pravidla pro správní trestání fyzických i právnických osob do jednoho kodexu, bylo dovozeno judikaturou, že i na oblast správních deliktů lze aplikovat principy týkající se trvajících, pokračujících a hromadných trestných činů nebo souběhu trestných činů. Z výše uvedeného tak vyplývá, že v případě souběhu správních deliktů nelze uložit sankci jinak než za užití absorpční zásady. Pokud by tedy žalobkyni byla uložena celková pokuta kumulací dílčích pokut za jednotlivé skutky, v nichž by byly spatřovány samostatné správní delikty, šlo by o postup nezákonný. V daném případě však k tomuto ani dojít nemohlo.

38. Z obsahu obou správních rozhodnutí i skutkových okolností dané věci totiž nepochybně plyne, že byl spáchán pouze jeden správní delikt, s čímž ostatně žalobkyně ani nepolemizuje. V tomto případě se tak zásada kumulace či absorpce neuplatní, neboť tyto je možné použít při ukládání sankce pouze v případě, že obviněný spáchal několik správních deliktů, tedy „*pokud by byla tato stěžovatelova jednání posuzována jako opakující se jednání představující různé správní delikty spáchané ve vícečinném souběhu*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, čj. 8 As 188/2016-40).
39. Nelze tak ani vyčítat, jak to činí žalobkyně, že ČIŽP v prvostupňovém rozhodnutí neuvedla, kterou zásadou se řídila, jelikož ukládala pokutu za jediný správní delikt. Jak sama žalobkyně uvádí, ke spáchání správního deliktu by došlo i v případě, že by žalobkyně porušila byť jen jedinou podmínku Integrovaného povolení. Mnohost takového porušení, ke kterému u žalobkyně došlo, lze pak zohlednit ve výši ukládané sankce, přičemž správní orgány jsou povinny své úvahy ohledně výše sankce srozumitelně odůvodnit. Jak uvedl Ústavní soud v usnesení ze dne 14. 5. 2019, sp. zn. I.ÚS 2864/17, „*je-li při kontrole zjištěno porušení několika podmínek integrovaného povolení, hodnocených jako jeden správní delikt, je správní orgán pochopitelně v rámci ukládání sankce k tomuto oprávněn přihlédnout a uložit pokutu vyšší, než kdyby došlo k porušení podmínky jediné. Stejným způsobem by bylo postupováno i v situaci, (...) kdy by docházelo k projednání několika přestupků ve společném řízení, z nichž každý by spočíval v porušení jedné z podmínek integrovaného povolení. I za těchto okolností by byl správní orgán při ukládání sankce oprávněn zohlednit, že se účastník řízení dopustil více přestupků. Samozřejmě platí, že v obou zmíněných příkladech by výše sankce za veškerá zjištěná porušení podmínek neměla přesáhnout horní hranici, která je zakotvena v § 37 zákona o integrované prevenci, což je v prvním případě důsledkem toho, že je ukládána sankce za jediný správní delikt, ve druhém pak jde o důsledek uplatnění absorpční zásady.*“. Všem výše uvedeným podmínkám správní orgány v předmětné věci dostaly. Pokud se žalovaný v napadeném rozhodnutí zmínil o použití absorpční zásady, nemá taková skutečnost vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť samotné odůvodnění odpovídá požadavkům § 38 odst. 2 zákona o integrované prevenci, kdy žalovaný dostatečně a ve shodě s ČIŽP zhodnotil závažnost spáchaného správního deliktu.
40. Soud proto uzavírá, že bylo v posuzované věci pojmově vyloučeno, aby správní orgány aplikovaly kumulativní zásadu a sankce za jednotlivé skutky sčítaly. Nejednaly tedy ve smyslu námitky žalobkyně. První námitka žalobkyně proto nemohla být opodstatněná.
41. S tímto souvisí i další námitka žalobkyně, a to rozporné hodnocení nejzávažnějšího porušení závazných podmínek Integrovaného povolení. Ani té proto soud nemohl přisvědčit. Vzhledem ke skutečnosti, že se jednalo o ukládání pokuty za jediný správní delikt, kde se neuplatní absorpční zásada, není nutno striktně určit, které porušení podmínek Integrovaného povolení bylo shledáno jako nejzávažnější. Správní orgán je při stanovení pokuty za jediný správní delikt povinen přihlédnout ve smyslu § 38 odst. 2 zákona o integrované prevenci k celkové závažnosti správního deliktu, kdy se v ní nutně musí projevit i vícečetné porušení podmínek Integrovaného povolení. ČIŽP v tomto případě svým zákonným povinností dostala, když se detailně zabývala vlivem jednotlivých porušení podmínek Integrovaného povolení na výši stanovené pokuty a podrobně odůvodnila své úvahy, které jí vedly k závěru o závažnosti

jednotlivých porušení. Žalobkyně se navíc mylí, pokud uvádí, že ČIŽP považovala za nejzávažnější porušení podmínek K.1 a D.2.1, zatímco žalovaný C.2.12 a K.1. Žalovaný totiž nijak neměnil hodnocení ČIŽP ohledně závažnosti jednotlivých porušení, pouze konstatoval, že shledal nižší intenzitu porušení u podmínek C.2.12 a K.1, přičemž tato porušení měla značný vliv na výši pokuty, proto nakonec přistoupil k jejímu snížení. Toto odpovídá i hodnocení ČIŽP, která vyhodnotila porušení K.1 jako jedno ze závažných pochybení majících největší vliv na stanovení výše pokuty a porušení C.2.12 jako sice méně závažné, ale nikoli formální, z čehož plyne, že i toto porušení mělo na stanovení výše pokuty svůj podstatný vliv.

42. Dále žalobkyně namítala, že nepřekrytí odpadů materiálem bylo prokázáno pouze ke dni 16. 6. 2015, tj. ke dni kontroly, což nepředstavuje porušení podmínky C.2.12, neboť to vyžaduje trvalejší stav, který však nebyl prokázán. Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí hovořil o ploše zarostlé vegetace, což je v rozporu se zjištěními ČIŽP, a bylo tak zkráceno právo žalobkyně vyjádřit se k novým tvrzením dle § 36 odst. 3 správního řádu.
43. Dle podmínky C.2.12 Integrovaného povolení žalobkyně musela být kromě aktivní plochy a plochy, která je aktivně odsávána, zbylá část rozpracované skládky podskupiny S-OO3 včetně hran překryta biologicky aktivním materiálem o mocnosti 0,1 – 0,15 m. Soud má za to, že z její formulace nijak neplyne, že by bylo možno shledat její porušení pouze v případě delšího trvání nepřekrytí skládky výše uvedeným materiálem, neboť toto ustanovení explicitně žádné výjimky nestanovuje, překrytí by tedy mělo mít setrvalý charakter a naopak nepřekrytí by mělo být pouze dočasnou a krátkodobou výjimkou, a to v souladu s provozním řádem skládky odpadů, kapitolou 3.6.2 Postupné vymezování ploch pro ukládání odpadů jako tzv. pomocná aktivní plocha. Vzhledem k tomu, že ČIŽP nemohla ve smyslu § 3 správního řádu, tedy bez důvodných pochybností, zjistit, jak dlouho porušení podmínky C.2.12 v podobě nepřekrytí části rozpracované skládky trvá, stanovila jej na den, kdy probíhala na skládce provozované žalobkyní kontrola a kdy mohla s naprostou jistotou zjistit, že rozpracovaná část skládky není překryta, tj. na 16. 6. 2015. Na žalobkyni následně bylo, aby tvrdila, že se tak stalo pouze dočasně. K jejím tvrzením byly správní orgány povinny zohlednit plochu, na které probíhají případné úpravy tělesa skládky, které by odůvodňovaly dočasné nepřekrytí tělesa skládky biologicky aktivním materiálem. To však právě žalovaný učinil, když provedl určité korekce, zapříčiněné užitím zásady *in dubio pro reo* (odpočtením plochy, na níž byly čerstvě nahrnuté odpady a mohlo tak skutečně probíhat modelování horizontu tělesa skládky, jak tvrdila žalobkyně), a dospěl k závěru, že zbývající plocha o výměře cca 228 m² (již soud vypočetl z rozhodnutích uvedených skutkových zjištění, učiněných ČIŽP i žalovaným mj. na základě jejich odborného odhadu z pořízených fotografií) není překryta biologicky aktivním materiálem ani se nejedná se o plochu, na níž by probíhaly úpravy tělesa skládky. Tento svůj závěr pak jak ČIŽP, tak žalovaný postavili mj. na skutečnosti, že odkrytá část rozpracované skládky byla zarostlá vegetací, což v daném případě nemělo svědčit o tom, že stav nutný pro porušení dané podmínky musí být trvalejší, jak se zřejmě domnívá žalobkyně, ale že se nejedná pouze o dočasné nepřekrytí způsobené modelací terénu skládky. Žalobkyně se mylí, pokud namítá, že se u skutečnosti, že odkrytá část skládky je zarostlá vegetací, jedná o nové skutkové zjištění, jelikož již ČIŽP v prvostupňovém rozhodnutí na straně 6 uvedla, že „[p]ředevším na fotografii IMG_1463 je zřejmé, že se jedná o část svahu, jehož povrch tvoří především komunální

odpad s převahou plastů, které jsou zde uloženy již delší dobu (zapravené do povrchu, částečně prorostlé), tudíž v této části nebyl žádný překryv prováděn.“ Žalovaný vyšel z týchž fotografií, které hodnotila ČIŽP, tedy označených jako IMG_1458 až IMG_1466, a tento závěr ČIŽP pouze lehce reformuloval, tedy že „[s]podní polovina druhé nepřekryté plochy vymezené ČIŽP je prorostlá vegetací“. Z výše uvedeného tedy plyne, že žalobkyně se mohla k této skutečnosti vyjádřit již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a nemohlo tak dojít k porušení § 36 odst. 3 správního řádu.

44. Soud se dále zabýval námitkou nepřiměřené výše pokuty, a to s ohledem na závažnost deliktu, způsob spáchání, dobu trvání a míru ohrožení životního prostředí, a tím námitkou případné nepřezkoumatelnosti jejího odůvodnění.
45. Předně soud opětovně poukazuje na skutečnost, kterou žalobkyně v dané námitce pomíjí, a to, že ačkoliv došlo k porušení několika podmínek Integrovaného povolení, jedná se fakticky o jeden správní delikt. Žalobkyně váže svou námitku ohledně nepřiměřené výše pokuty na jediné porušení, a to porušení závazné podmínky K.1 Integrovaného povolení. ČIŽP i žalovaný však v daném případě museli zohlednit mnohost porušení podmínek, kterých se žalobkyně v daném případě dopustila. Výši pokuty tak nelze navázat na jedno jediné porušení, ačkoliv jej ČIŽP hodnotila jako jedno z nejzávažnějších.
46. Ani ve vztahu k porušení podmínky K.1 však nejsou námitky žalobkyně případné. Žalobkyně uvedla, že k němu došlo pouze po velmi krátkou dobu, konkrétně v den kontroly, a pouze velmi malé množství odpadu přepadlo do jiného sektoru, jednalo se tak o méně závažný stav a došlo k menší míře ohrožení životního prostředí. Žalobkyně však opět zcela přehlíží, že ČIŽP nespatořovala porušení primárně v tom, že se část odpadu ze sektoru S-OO1 dostala do kontaktu s odpadem ze sektoru S-OO3, ale v tom, že odpad v sektoru S-OO1 je nevhodně uložen a zabezpečen. To, že k přepadávání do jiného sektoru dochází, bylo pouze následkem výše uvedeného porušení. Samotná skutečnost, že k přepadávání již došlo, i když pouze v malé míře, pak vedla k vyhodnocení tohoto porušení jako jednoho z nejzávažnějších, neboť se jednalo o vyšší míru ohrožení životního prostředí. Především ČIŽP se touto skutečností v prvostupňovém rozhodnutí zabývala a k námitkám žalobkyně z průběhu řízení dostatečně vysvětlila, v čem tuto vyšší míru ohrožení životního prostředí spatřuje. Soud má za to, že jak ČIŽP, tak žalovaný žalobkyni ve svých rozhodnutích opakovaně osvětlovali, v čem skutečně ono porušení podmínky K.1 spočívá, přičemž žalovaný přímo k námitce v téměř totožné podobě, jakou žalobkyně následně uplatnila v žalobě, přistoupil k částečnému snížení uložené pokuty, jelikož protiprávní stav mohl být odstraněn. Oba správní orgány se rovněž vypořádaly s návrhy na provedení důkazů, které žalobkyně během správního řízení uvedla. Ta však tyto okolnosti v žalobní námitce opět zcela přechází. Na základě výše uvedeného proto soud neshledal důvody pro nařízení ústního jednání a výslech svědků [REDAKCE] a [REDAKCE] ke krátkodobosti porušení podmínky K.1, neboť má stejně jako žalovaný za to, že jsou nadbytečné z důvodu, že krátkodobost porušení nehrála v hodnocení jeho závažnosti podstatnou roli.
47. Soud uzavírá, že ČIŽP i žalovaný řádně a podrobně dle hledisek uvedených v § 38 odst. 2 zákona o integrované prevenci odůvodnili výši pokuty, kterou žalobkyni uložili, žalovaný přihlédl k jednotlivým námitkám žalobkyně, v odůvodnění se s nimi

vypořádal, a vzhledem k tomu, že část z nich shledal důvodnými, pokutu přiměřeně snížil. Úvahám obou správních orgánů nemůže soud vytknout nic, co by mělo vliv na přezkoumatelnost či zákonnost odůvodnění stanovené výše pokuty. Ani tuto námitku žalobkyně proto nemohl shledat opodstatněnou.

48. Soud k návrhu žalobkyně rovněž neshledal podmínky pro moderaci pokuty (snížení trestu v mezích zákonem dovolených nebo upuštění od něj) ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. Takový postup soudu je totiž přípustný pouze v případě, že trest byl pachateli správního deliktu uložen nikoli jen v nepřiměřené výši, nýbrž ve výši **zjevně** nepřiměřené. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013-46, „[s]myslem a účelem moderace není hledání 'ideální' výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce“. V rozsudku ze dne 30. 9. 2010, čj. 7 As 71/2010-97, obdobně Nejvyšší správní soud dovodil, že „soud v rámci moderačního práva zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená“.
49. V tomto testu však výše pokuty ob stojí. Dle § 37 odst. 6 písm. b) zákona o integrované prevenci se za správní delikt uloží pokuta do 10 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavců 4 a 5. Žalobkyni byla po snížení žalovaným uložena pokuta 330 000 Kč, tedy pouze ve výši 3,3 % z maximální výměry pokuty. Jak již soud uvedl shora, vzhledem k tomu, že v daném případě došlo k porušení celkem osmi závazných podmínek Integrovaného povolení, z toho k několika relativně závažným (k hodnocení závažnosti porušení podmínky K.1 se přitom soud již v odůvodnění vyjádřil), a pokuta nebyla ukládána podle absorpční zásady, jak se nesprávně domnívá žalobkyně, ale za jeden správní delikt, nelze výši pokuty považovat za neadekvátní a nespravedlivou. Jelikož žalobkyně jiné skutečnosti odůvodňující snížení pokuty neuvedla, soud nemohl jejímu návrhu vyhovět.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

50. Vzhledem k výše uvedenému tak soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
51. O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle nějž má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Rozhodl proto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jelikož žalobkyně v této věci neměla úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. února 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu